

ע"פ 32572/02/19 - ליאור עבודי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 32572-02-19 עבודי נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 90509423779

בפני כבוד השופט דאוד מאזן

המערער ליאור עבודי

נגד

המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת בית המשפט לתעבורה בחיפה, מיום 01/01/19, שניתנה בהמ"ש 2012-19-18, בגדרה דחה בית משפט קמא את בקשת המערער להאריך מועד להישפט בגין הודעת קנס שמספרה 90509423779, בעבירת מהירות שבוצעה ביום 20/07/17 (להלן: "**הדוח**").

2. המערער הגיש את הבקשה להארכת מועד להישפט (להלן: "**הבקשה**"), לבית משפט קמא, במסגרתה טען המערער כי הוא לא קיבל את ההודעה על תשלום הקנס המקורי, ומעיון באישור המסירה לא ברור אם נשלחה כלל הודעה למערער בקשר לדוח זה. עוד הוסיף בבקשה, כי על מנת למנוע עיוות דין, ובמיוחד לנוכח כל המתרחש כיום בנושא אמצעי אכיפת המהירות במכשיר א-3, מתבקש בית משפט לאפשר למערער להישפט בגין דוח זה.

3. הבקשה משתרעת על עמוד אחד בלבד, ולא צורף לה תצהיר מטעם המערער, המאמת את העובדות שצוינו בבקשה, הן לעניין אי קבלת הודעת התשלום והן לעניין הטענה לעיוות הדין.

4. המשיבה התנגדה לבקשה, וסומכת את ידה על החלטת בית משפט קמא שבמקרים מהסוג הזה אין נימוקים המצדיקים את קבלת הבקשה.

5. בהחלטת בית משפט קמא, נשוא הערעור, נדחתה בקשת המערער להארכת מועד, שעה שהמערער לא הציג נימוקים כנדרש בסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי. בית משפט קמא הדגיש כי הדו"ח נשלח באמצעות דואר רשום המקיים חזקת מסירה, ועל המערער הנטל להוכיח כי לא קיבל את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בו. בית משפט קמא הוסיף וקבע שאישור המסירה צורף לבקשה וממנו ניתן ללמוד כי הדוח נשלח לכתובתו של המערער וחזר עם הערה "**לא נדרש**", ובהתאם לתקנה 44א' לתקנות סדר הדין הפלילי, מדובר בהמצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה.

6. באשר לטענת עיוות הדין, קבע בית משפט קמא כי אין די בטענה הכללית כי יש ספק באמינות מכשיר המצלמה האלקטרונית א-3 תוך הפנייה לפסק הדין שניתן על ידי חברי כב' השופט קוטון בעת"ת 25389-11-18, סנדרוס נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 25/12/18).

7. המערער לא השלים עם החלטת בית משפט קמא והגיש את הערעור שבפניי. במסגרת הודעת הערעור, חזר על הטענות שהעלה המערער בבקשה להארכת מועד, תוך הדגשה כי שגה בית משפט קמא שהעדיף לנעול את שערי בית המשפט בפני המבקש תוך אחיזה בקרני הפרוצדורה, ובפרט כאשר לא נתן כל משקל לעובדה כי המשיבה לא הגישה כל תגובה לבקשה להארכת מועד להישפט.

8. המערער הוסיף וציין בהרחבה בכתב הערעור, כי בפסק דין שניתן לאחרונה בעניין בדראן פל"א 4745-08-13, מדינת ישראל נ' בדראן, נקבע כי אמינות מערכת מצלמות א-3 נתונה בספק ובשל כך, גורמי האכיפה הוציאו החלטה גורפת לפיה יופסק משלוח הודעות תשלום הקנס ביחס למערכת האכיפה א-3. המערער תמך את עמדתו בציטוטים מבקשות שונות שנתנו בהחלטות בתי משפט לתעבורה, המלמדים על קיומה של גישה לא אחידה ביחס לטענות עיוות הדין, כאשר בסיס ההרשעה הינו מערכת האכיפה במכשיר א-3.

9. המסגרת המשפטית בענייננו, קבועה בסעיפים 229 ו-230 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח חדש) התשמ"ע - 1982 (להלן: "החוק"). סעיף 230 לחוק, קובע, ש"בית משפט רשאי לקיים גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובדבר שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה) בשינויים המחייבים, או מנימוקים אחרים שיפרט בהחלטתו". התנאים האמורים בסעיף 229(ה) לחוק, עניינם מצב בו "הבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מעט לאחר שהוסרה המניעה".

10. המערער לא טרח לבסס בפי בית משפט קמא, כל תשתית עובדתית שעל יסודה ניתן לקיים את הדיון בענייננו, שעה שלא צירף כנדרש תצהיר ערוך כדין התומך בבקשה ומהווה את העובדות שבבסיס הבקשה.

בקשה לביטול יש לתמוך בתצהיר כפי שנקבע ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל פ"ד נז(6)793:

"לסיכום, הכלל הוא שעל המבקש להעלות בכתב, במסגרת בקשתו לביטול פסק-דין, את מכלול טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו ככל שהדבר נדרש."

על הלכה זו חזר בית המשפט העליון לאחרונה ברע"פ 2474/18 יואל גולדברג, עו"ד נ' מדינת ישראל [26.7.18]. אם כך בדין דחה בית משפט קמא את הבקשה להארכת מועד ללא צירוף תצהיר, ודי בכך כדי לדחות ערעור על החלטה כגון דא, בהעדר תשתית עובדתית נתמכת בתצהיר מטעם המבקש. כדי לאפשר לבית המשפט קמא לדחות את הבקשה כפי שעה בפועל בית משפט קמא ואף לדחות ערעור על החלטת בית משפט

קמא.

11. מעבר לדרוש, אציין כי אף אחד מהתנאים הקובעים בסעיף 229(ה) לא התקיים בענייננו, שכן עבירת המהירות נשוא הדוח בוצעה בשנת 2017, הודעת הקנס נשלחה בדואר רשום וחזרה, אם הערה "לא נדרש", דבר שמלמד כי בוצעה המצאה כדין בהתאם לתקנות התעבורה. אם בפי המערער כל טענה ביחס לאישור מסירה זה, היה עליו לפרט בבקשה ובתצהיר מטעמו ואין די בטענה כללית כי לא קיבלתי הודעת תשלום הקנס, מבלי לציין סיבה מוצדקת ואין די בטענה המערער שמאישור המסירה לא ברור אם נשלחה הודעה למערער בקשר לדו"ח. אלו טענות לא מגבות בתצהיר והן נסתרות מאישור המסירה עצמו, המעיד נשלחו הודעות למשיב ולא מצאתי כי דבק באישור המסירה **פגם המקום פריכה בחזקת המסירה**.
12. באשר לטענת עיוות הדין - מקובלת עלי עמדתו של חברי כב' השופט בולוס עפ"ת 51857-11-18 **חמדאן נ' מדינת ישראל** (ניתן 3/12/18) אשר קבע כי ההליך שהתנהל בבית המשפט לתעבורה בעכו פל"א 4745-08-13 **בדראן ואחרים נ' מדינת ישראל** (ניתן ב- 06/09/18), לא קבע פוזיטיבית כי אמצעי אכיפה זה (מצלמה א-3), אינו אמין, אלא מסקנתו הייתה שבעקבות כשל ראייתי המדינה לא עמדה בנטל ולא הוכיחה את אמינות המצלמה באותו הליך.
13. פסק דינו של בית משפט לתעבורה בעכו בעניין בדראן לעיל אינו יכול להצדיק, הוא כשלעצמו בקשה להארכת מועד להישפט, תקופה משמעותית לאחר ביצוע העבירה, ולהפוך את פסק הדין בעניין בדראן כתקדים מחייב או פסק הדין היוצר בין המדינה ובין כל נאשם שהוא בעבירת תעבורה, שצולם בתצלום מצלמת א-3, השתק ומניעות מטעם המדינה.
14. פסק הדין בעניין בדראן, אינו יכול, בדיעבד, כשנה לאחר ביצוע העבירה ליצור מניעות מטעם המדינה, כך שהטענה של אמינות המצלמות, לבדה, באופן עצמאי, תוביל למסקנה לפיה נגרם עיוות דין ובשל כך להאריך את המועד להישפט, נוכח השיהוי הרב בהגשת הבקשה, שאין לו כל הסבר.
15. אומנם המערער מעלה טענה שובת לב שיש להעדיף את האמת על פני אחיזה בקרני הפרוצדורה, אלא אני סבור שבנסיבות תיק זה, התנהלות המערער לפיה לא צירף כל תצהיר שתומך בבקשה, אינו כופר בעבירה המיוחסת לו בדו"ח, אלא מעלה בבקשתו טענה כללית, לא מלווה בתצהיר ערוך כדין, לפיה מהימנות אמצעי האכיפה מוטלת בספק, לא יכולה להוליד טענה על עיוות דין, כפי שסבור המבקש.
16. אציין ואומר שבפסיקת בית המשפט העליון, במקרים בהם קיימת תשתית ראייתית מוצקה לפיה הנאשם לא ביצע את העבירה אלא, אדם אחר, הנסמכת על תצהירו של אדם אחר, המודה בנהיגה ברכב בזמן ביצוע העבירה, נקבע שהדבר לא מצדיק את מתן הארכה המבוקשת (ראו: רע"פ 7839/08 **שמעון**

קורנפלד נ' מדינת ישראל (10.11.08); רע"פ 9540/08 **עופר מוסברג נ' מדינת ישראל** (8.1.09); רע"פ 8927/07 **סעד אבו עסב נ' מדינת ישראל** (29.1.08).

אומר, גם כאשר הבקשה נתמכת בתצהירו של נהג אחר שנטל אחריות לביצוע העבירה, ראייה מוצקה ובעלת משקל, גם בנסיבות אלה דרכו של המבקש באותן נסיבות נחסמה, בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, קל וחומר מקום לא צורף כל תצהיר ולא הוצגה כל ראיה מטעמו של המערער שבפני. במקרנו לא צורף תצהיר שיש בו הכחשה לביצוע העבירה, אלא טענה כללית בגוף הבקשה בלבד לפיה אמינות מצלמות א-3 מוטלת בספק. ביחס לאישור המסירה לא צוין אם תשתית עובדתית שעל יסודה יהיה ניתן לקיים דיון בטענות ביחס לתנאים 229 להוראות החוק.

17. **לסיכום:** אין די בהעלאת טענה זו (אמינות אמצעי האכיפה) בשיהוי משמעותי כבמקרנו, זאת בפרט שהמשיבה סבורה כי בידיה ראיות המבססות את תקינות ואמינות מערך המצלמות הכולל. ראו לעניין זה: עפ"ת (מחוזי חיפה) 5570-10-18 **פרי נ' מדינת ישראל** (6.11.18); עפ"ת (מחוזי חיפה) 51857-11-18 **חמדאן נ' מדינת ישראל** (3.12.18); עפ"ת (מחוזי חיפה) 17433-12-18 **מרקו נ' מדינת ישראל** (28.12.18).

בהעדר כל פגם שנפל בהחלטת בית משפט קמא, **אני מורה על דחיית הערעור.**

ניתן היום, כ"ד אדר א' תשע"ט, 01 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.